

tiltræde den Fortolkning, der har de almindelige funde Fortolkningsgrunde for sig, og som netop støttes ved Alt, hvad der gaaer igjennem Motiverne og igjennem hele den Opfattelse af Lønningsforholdene, der maa ligge til Grund for Lovens Bestemmelser.

Ordføreren: Jeg skal ikke ligeoverfor den høitærede Justitsministers Erklæring sige, at han lagde overordenlig stor Vægt paa Ordet „samtlige“, men det forekommer mig dog, at han argumenterede derfra, og naar jeg har troet, at han lagde større Vægt derpaa, end den høitærede Minister siger, at han gjorde, er jeg bleven forledet dertil ved at see Anmærkningerne til Finantsloven om dette Punkt, hvor dette Argument fremhæves med Citations-tegn. Den høitærede Minister har udtalt sig om Grunden til, at disse Hjemmeindtægter blive fradragne Retsbetjentens Gage, og sagt, at det er for at undgaae Afregning med Finantsministeriet. Jeg formener, at Grunden til, at man har fratrukket disse Indtægter, er den samme for Retsbetjentene som for enhver anden Embedsmand, og det er ogsaa en Grund, hvorfor jeg mener, at den samme Regel maa gjælde for dem, som gjælder i alle øvrige Embedsforhold. Naar den høitærede Minister har argumenteret fra, at Loven ikke har optaget denne Undtagelse, men siger, at den indeholder fuldstændigt, hvad man behøver at vide for at bestemme Retsbetjentenes Gage, maa jeg dog gjøre den Bemærkning, at Loven af 19de Febr. 1861 om Retsbetjentene ikke med et Ord omtaler Sædtillæg. Den henviser kun som Noget, der er en Tilfældighed, til en anden Lov, der tidligere er givet, og forudsat, at den almindelige Regel om Sædtillægget overhovedet kunde finde Anvendelse paa Reglerne i Loven af 31te Marts 1860, vilde den uden tvivl ogsaa være bleven opført der. Jeg troer, at Sagen nu forsaavidt foreligger saaledes for Thinget, at vi kunne tage Beslutning, og jeg maa paa Udvalgets Vegne fastholde den Anskuelse, det har søgt at give Skikkelse i det stillede Endringsforslag.

Formanden: Rigsdagsmanden for Høst Amtets 2den Valgkreds har Ordet.

Fsberning: Jeg fraaalder Ordet.

Formanden: Rigsdagsdagmanden for Ribe Amtets 1ste Valgkreds har Ordet.

Mosevorn: Der foreligger jo her et Tilfælde, hvor man sees, at Justitsministeren har een Anskuelse af Sagen, og Indenrigsministeren og Finantsministeren en anden, og Finantsudvalget en tredje. Under saadanne Omstændigheder turde det maaskee være ret naturligt, at andre af Thingets Medlemmer fik Leilighed til at udtale sig. Jeg skal da udtale, at saaledes som jeg i al Simplicitet formaar at opfatte Spørgsmaalet, maa jeg ganske stille mig paa det Standpunkt, hvorpaa den høitærede Justitsminister har stillet sig. Jeg kan ikke see rettere, end at naar Loven af 19de Februar 1861 om Retsbetjente — jeg troer, at det er i § 5, jeg har forgjæves søgt Loven paa dens Plads her i Salen — henviser til Lønningsloven for Embedsmænd i Ministerierne af 31te Marts 1860, ligger deri, forekommer det mig, aldeles tydeligt, at Retsbetjentene skulle have Sædtillæg af deres hele Gage. Vel er der anført fra Finantsudvalgets ærede Ordfører, at det ikke kunde forståes paa denne Maade, men maatte forståes saaledes, at det var en Henvisning til — jeg troer, det blev kaldt — den almindelige Lønningslov af 19de Februar 1861 § 5. Det forekommer mig i sig selv at være høist forunderligt, om Henvisningen i den ene Lov af 19de Februar 1861 til Loven af 31te Marts 1860 skulde forståes saaledes, at det ikke er denne sidste Lov, man henviser til, men den almindelige Lov af 19de Februar 1861. Men dertil kommer, at, naar jeg ikke huffer meget feil, denne Lov indeholder Bestemmelser, som jeg antager, at Udvalget maa sigte til, om at disse foregaaende Regler for Sædtillæg ikke skulle finde Anvendelse paa Embedsmænd og Bestillingsmænd, der have deres Hovedindtægt af Sportler, af Jorb og andre saadanne Emolumenter, og heller ikke finde Anvendelse paa saadanne Embedsmænd, som have Biindtægter paa denne Maade. Men naar nu det ærede Finantsudvalg vil anvende denne Bestemmelse paa de Embedsmænd eller Retsbetjente, som have de-